

La Girona de la salut

L'accés a la sanitat és un dels avenços polítics més rellevants al nostre país i un dret fonamental que ens defineix com a societat. Les retallades en aquest camp dels últims anys han fet que sigui més necessari que mai estar al costat de la salut i a Girona, a més, exigir la construcció del nou Campus de Salut Trueta. Tenir una resposta àgil i ràpida, quan la gent de Girona té un problema de salut, sigui quina sigui la seva edat, és importantíssim per mesurar la qualitat de vida de la nostra gent. En la protecció i foment d'aquest dret cal estructurar, d'altra banda, programes de prevenció i d'inversió en salut mitjançant projectes educatius públics que es desenvolupin en col·laboració amb els centres d'educació de Girona. La salut és un projecte global que reclama un treball en xarxa que inclou un paper actiu de l'Ajuntament per afavorir l'accés a la sanitat pública i exigir que aquest sistema públic d'atenció tingui les màximes quotes de qualitat possibles i doni resposta a totes les necessitats sanitàries dels gironins i gironines. La cooperació amb l'àmbit educatiu inclou una aposta a favor de la difusió dels hàbits saludables: una alimentació adequada, la pràctica diària d'activitat física i la conscienciació sobre els perjudicis immediats i les conseqüències futures del consum de drogues.

Cal també promocionar programes d'educació sexual –sobretot entre els col·lectius més vulnerables– com a eina indispensable per a l'assoliment d'una vida sexual sana, sustentada en transmissió de malalties.

43. Obrir un nou CAP a l'Eixample, ampliar els de Montilivi, Can Gibert i el de l'Esquerra del Ter.
44. Promoure la salut com un element central de la vida de Girona. Tenir dades periòdiques d'espais públics de qualitat, entorns naturals, serveis públics, oportunitats de feina, condicions laborals, estats dels habitatges on viu la gent de Girona, factors tots que incideixen en la salut de les persones.
45. Estructurar programes de malalties amb projectes educatius públics.
46. Afavorir l'accés a la salut pública amb millors condicions i en igualtat per a tothom.
47. Promoure programes de salut en l'àmbit de l'alimentació i els esports i promoure l'educació sexual.

"La salut, de fet, implica un seguit d'obligacions que l'Ajuntament ha de complir."

La salut de la ciutat depèn també de la reducció dels gasos contaminants i la contaminació acústica que encara avui afecta d'una manera molt notable algunes zones de Girona. La salut, de fet, implica un seguit d'obligacions que l'Ajuntament ha de complir: aquestes més concretes que acabem de desgranar i també un desplegament de la salut com a element central de la vida a Girona.

Per complir aquest propòsit conceptual afavorirem la millora dels factors socials que incideixen directament en la salut dels gironins, com ara la feina, els serveis socials i l'accés a un habitatge digne. L'Agenda 2030 reivindica la salut com a element clau en una vida feliç de les persones i està relacionada amb tenir unes condicions de vida dignes i humanes.

Totes aquestes propostes han d'estar vinculades al bon funcionament de l'Hospital Josep Trueta. El govern de la ciutat ha de vetllar, doncs, perquè l'hospital actual estigui en condicions d'oferir un servei de màxims fins que el nou equipament sigui una realitat i garantir, per tant, una millor a dels accessos, el manteniment i facilitats en les reformes que siguin necessàries. Girona ha de tenir un govern que espremi els recursos de les seves funcions i que exigeixi convençudament el finançament adequat al Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya; que reclami un Pla Específic per complementar les competències municipals; i que respongui a la necessitat de reduir les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques, les proves diagnòstiques o les visites mèdiques. Girona ha de tenir, a més, residències municipals que donin resposta a les necessitats de la població.

“L'Ajuntament de Girona té el deure d'exigir la construcció del nou Campus de Salut Trueta. La salut és un projecte global que reclama un treball en xarxa que inclou un paper actiu del Govern Municipal per afavorir l'accés a la sanitat pública, exigir que l'atenció tingui les màximes quotes de qualitat possibles i doni resposta a totes les necessitats sanitàries dels gironins i gironines.”

Un altre punt bàsic és el treball persistent i professional de l'Ajuntament en benefici de la construcció d'un nou hospital que integri i fomenti la feina docent, l'assistència i la investigació. Aquest nou equipament haurà d'esdevenir un centre de referència a la demarcació de Girona i haurà de garantir que els ciutadans d'aquesta àrea ja no s'hagin de desplaçar a Barcelona. Ara mateix, moltes intervencions especialitzades no es poden fer a Girona, -al voltant d'un 35% d'aquests casos-, mentre que amb el nou Campus de Salut gairebé totes es podran realitzar al Trueta, un 95%.

L'Ajuntament de Girona ha de protegir els professionals de la salut pública, evitant que els grans talents de la nostra ciutat marxin fora del país. Cal millorar les condicions laborals dels

centres i potenciar la dedicació exclusiva cap aquest sector. També s'ha d'exigir una quantitat de professionals formats que respongui als 102.000 habitants que viuen avui a Girona i que l'activitat d'aquests professionals generi sinèrgies entre altres professionals del sector, mitjançant jornades, conferències i altres esdeveniments científics que afavoreixin la visibilitat dels professionals i de la salut de la nostra ciutat.

Al mapa de la Salut de Girona li manca, a més del nou Campus de Salut Josep Trueta, un nou Centre d'Atenció Primària (CAP) a l'Eixample i posar sobre la taula l'ampliació dels CAP de Montilivi, Can Gibert i el Doctor Joan Vilaplana de l'Esquerra del Ter. L'objectiu és que, quan algú té un problema, sigui atès pel sistema de salut català d'una manera ràpida i eficient.

Encara és necessari fixar els objectius prioritaris del Pla Local de Salut 2023-2026 i donar compliment a les prioritats de facilitar l'activitat física, l'alimentació, la salut mental, la lluita contra les infeccions de transmissió sexual, entre d'altres. Els CAP i el sistema de salut han patit dures retallades i plantegem, ara, recuperar serveis i infraestructures.

- 48.** Rebaixar els nivells de contaminació atmosfèrica i acústica de la ciutat.
- 49.** Reclamar un Pla Específic per reduir les llistes d'espera a Girona.
- 50.** Adequar les infraestructures de salut i incrementar els centres de salut per a la gent gran.
- 51.** Recuperar el servei del CAP de Germans Sàbat durant els caps de setmana.
- 52.** Prioritzar la protecció del talent dels professionals de la salut per potenciar que es quedin i continuïn millorant i potenciant la salut pública i d'alta qualitat a Girona.

Habitatge, el dret de viure a Girona

Els índexs d'accés a l'habitatge han empitjorat d'una manera cruenta en els últims anys a causa de la ineficàcia i la desproporció de la legislació imposada pels governs de dretes, tant a Espanya com a Catalunya. A Girona, la inacció absoluta del govern de Junts ha creat un abisme entre el preu de l'habitatge i la capacitat econòmica de la major part de la població gironina. No és una dificultat per resoldre sobrevinguda de cop i volta. L'habitatge s'ha encarit progressivament amb la connivència de l'Ajuntament i l'alça vertiginosa dels preus de compra ha ocasionat segregació i gentrificació.

Aquests factors s'han afegit al descontrol de l'especulació, la manca de polítiques més enllà de les actuacions d'emergència i la proliferació dels pisos turístics com a negoci.

Podríem prendre l'exemple del Barri Vell per constatar algunes realitats imposades per la falta de criteris en la política d'habitatge. La primera: el creixement descontrolat de l'especulació sobre l'habitatge fa més gran el risc de la creació de bosses de marginalitat. La segona, no necessàriament vinculada a la primera: l'increment de reformes per habilitar pisos de lloguer turístic sense una regulació específica aprima el mercat, encareix els preus, discrimina els veïns en funció dels seus ingressos, desequilibra l'activitat econòmica i debilita la vida al barri. I tercera: la desatenció del govern municipal en el desenvolupament del sector immobiliari crea càrregues i hàbits de negoci contraris als principis d'igualtat.

- 53.** Regular, limitar i ordenar de manera molt rigorosa el mercat dels pisos de lloguer turístic per equilibrar aquest sector de negoci, evitar la segregació urbanística, la discriminació dels veïns en funció dels seus ingressos i el desequilibri de l'activitat econòmica.
- 54.** Aplicar mesures correctives per millorar l'accés a l'habitatge i enfortir la vida de barri als sectors més afectats per la desatenció del mercat de l'habitatge que han creat càrregues i hàbits de negoci contraris als principis d'igualtat.
- 55.** Planificar una estratègia pública de per fer més assequible l'accés a l'habitatge a tota la ciutat.
- 56.** Aplicar el principi que l'Ajuntament és un actor econòmic per operar aprofitant els mecanismes que fan avançar el sector privat, sense supeditar-se a la lògica de mercat i ampliar l'oferta de lloguer públic.
- 57.** Promoure i gestionar el parc d'habitatge públic amb criteris de sostenibilitat financera.
- 58.** Fomentar la conservació i rehabilitació d'edificis per destinar-los a lloguer assequible.
- 59.** Obrir línies d'ajuda pel lloguer i garantir l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona.
- 60.** Reclamar a la Generalitat un nou pla de barri vinculat a l'eficiència energètica.

Durant la nostra responsabilitat de govern vam buscar alternatives legals per integrar 200 pisos al parc social de l'Ajuntament a través de la negociació amb grans tenidors i amb els bancs propietaris d'immobles. De la manera com ha evolucionat la dinàmica de l'habitatge a Girona en els últims quatre anys, aquella maniobra és una operació de mínims que servirà d'avantsala a una planificació superior que tingui el propòsit d'equilibrar l'accés a l'habitatge a la ciutat.

Si apliquem el principi que l'Ajuntament és un actor econòmic, és coherent que actuï com a tal i que operi aprofitant els mateixos mecanismes que fan avançar el sector privat, sense supeditar-se a la lògica de mercat tal com han fet, per exemple, alguns districtes de Londres.

Tant l'Estatut de 2006 com la Llei municipal i de règim local de Catalunya atorguen competències específiques als ajuntaments per l'ordenació i la gestió del territori, l'urbanisme i la disciplina urbanística; i per la planificació, la programació i la gestió d'habitatge públic i la participació en la planificació en sòl municipal de l'habitatge de protecció oficial. I la llei reguladora de les bases del règim local diu que el municipi exerceix competències pròpies, en el marc de la legislació estatal i de la comunitat autònoma, en urbanisme: planejament, gestió, execució i disciplina urbanística; en promoció i gestió de l'habitatge de protecció pública amb criteris de sostenibilitat financera; i en la conservació i rehabilitació de l'edificació.

Hi ha referències anteriors, com la que inclou el Decret legislatiu, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei municipal de règim local de Catalunya, que faculta els municipis, en l'àmbit de les seves competències, per promoure tota mena d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats i les aspiracions de la comunitat de veïns; i també per exercir activitats complementàries pròpies d'altres administracions públiques relatives a l'habitatge.

I encara més: la llei del dret a l'habitatge estableix un marc de competències en el qual determina que els ajuntaments poden exercir activitats complementàries de les pròpies d'altres administracions públiques sigui per delegació o en exercici de l'autonomia local de gestió dels mateixos interessos; i que poden exercir les seves competències de manera directa o bé mitjançant la concertació i/o col·laboració d'altres administracions supralocals mitjançant, la subscripció de convenis, la creació de consorcis o d'oficines locals d'habitatge per a la gestió conjunta de funcions i serveis vinculats a l'habitatge, o sol·licitant la prestació d'assistència tècnica, financera i jurídica.

Així doncs, la llei dona eines a l'Ajuntament de Girona tant per influir en l'estructura del parc d'habitatge, com per dissenyar una planificació que revitalitzi àrees de Girona avui poc valorades; per aplicar operacions d'ajudes al lloguer i garantir, en definitiva, l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona.

La llei obre aquests camins de bat a bat, però també permet acotar els espais per a l'especulació a través de sancions als grans tenidors amb habitatges desocupats de manera permanent; l'obertura d'expedients d'expropiació temporal d'immobles en mans d'entitats financeres o la cessió temporal de l'ús d'habitatges; i també permet aplicar mesures correctives contra l'ocupació il·legal de propietats i les conseqüències socials, de convivència i de seguretat que apareixen vinculades a aquestes pràctiques.

Girona no es pot permetre tenir pisos ocupats ni tampoc que cap persona no tingui un lloc per viure que compleixi les condicions elementals de dignitat. Però els drets no es poden vulnerar i el dret a tenir un sostre s'ha de garantir de manera ordenada i legal per part de les administracions. El govern de Girona s'ha inhibit de resoldre aquest problema.

Les ocupacions il·legals, delictives o problemàtiques són una interferència en la tranquil·litat veïnal i una pertorbació de la seguretat i de la convivència, degraden els barris en els quals es produeixen i alteren l'ordre de la convivència. S'han de combatre aplicant les mesures que estableix la llei i, com va ser el nostre cas quan vam assumir la responsabilitat de govern en aquest àmbit, cal ser insistent per resoldre-les.

Una de les pitjors diagnòstics derivada de l'absència d'un patró de govern a Girona és la certificació que els joves han hagut d'abandonar alguns barris de la ciutat. El problema de l'habitatge ha de tenir governs compromesos a donar-hi solucions.

61. Acotar els espais per a l'especulació a través de sancions als grans tenidors amb habitatges desocupats de manera permanent.
62. Aplicar mesures correctives contra l'ocupació il·legal de propietats i les conseqüències socials, de convivència i de seguretat vinculades a aquestes pràctiques.
63. Construir habitatge de lloguer social a la zona del Modern.

“La llei dona eines a l'Ajuntament de Girona tant per influir en l'estructura del parc d'habitatge, com per dissenyar una planificació que revitalitzi àrees de la ciutat poc valorades; per oferir ajudes al lloguer i garantir l'accés a l'habitatge a les persones que viuen a Girona. Ni ens podem permetre tenir pisos ocupats ni tampoc que cap persona no tingui un lloc per viure.”

La borsa de lloguer assequible al centre de la ciutat és inexistent, el registre d'inscrits com a sol·licitants d'habitatge públic mai no havia estat tan gran, una majoria de gironins destinen més del 45% del seu sou per pagar el lloguer i, per tant, hi ha d'haver moltíssimes accions més per construir habitatge públic destinat a lloguer social. Les polítiques d'habitatge a Girona durant el mandat de Junts per Catalunya han estat una calamitat i, ara, és necessari revertir la situació per mitjà de polítiques actives de reforma i de transformació.

Maxi Fuentes,
Número 4. Drets Socials.
#estimarGi

Els drets socials i la dignitat en majúscules

Els drets socials són les facultats universals que cobreixen les necessitats bàsiques, possibiliten la igualtat d'oportunitats, garanteixen una vida digna i la llibertat a tothom i tenen la funció especial d'assegurar aquests principis a les persones que es troben més desprotegides, discriminades o excloses. Són el principal interès comú d'una societat que pensi en el benestar col·lectiu i han de ser la prioritat dels representants dels ciutadans. Per garantir aquests principis, que són una obligació de les administracions, l'Ajuntament ha d'oferir els serveis socials essencials.

A l'aixopluc d'aquests principis, les societats tenen el propòsit de sostenir i sustentar les seves necessitats més importants sense discriminacions: el dret a la seguretat social i la salut, el dret al treball o el dret a la integració, per citar-ne alguns, formen part dels drets humans des que el 1976 el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals (ICESCR) de les Nacions Unides garanteix la protecció d'aquests drets civils amb la supervisió del Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals. Avui els drets socials incorporen l'accés a l'aigua, a la igualtat d'oportunitats, un salari digne, l'habitatge, a la salut, a l'alimentació, a l'educació, a la preservació del medi ambient o a la cultura i estan lligats als Objectius de Desenvolupament Sostenible que també inclouen la fi de la pobresa, l'erradicació de la fam, la salut, el benestar, la igualtat de gènere, l'accés a l'energia, la pau, la justícia i la inclusió. I també la reducció de les desigualtats, l'equilibri entre la vida pro-

- 64.** Polítiques actives de suport a trobar treball digne. Assegurar inversions per mantenir un mercat viu de llocs de treball de qualitat.
- 65.** Erradicar la pobresa energètica i alimentària a Girona.
- 66.** Garantir un habitatge digne a tots els gironins i gironines en situació de vulnerabilitat.
- 67.** Mobilitzar tot el parc d'habitatges buits de la ciutat de Girona per ampliar el contingent d'habitatge públic a la ciutat.
- 68.** Exigir a la Generalitat que activi polítiques positives per trobar un sostre a les persones que dormen al carrer.
- 69.** Dissenyar i executar plans d'atenció específica per a famílies desnodades.
- 70.** Crear un fons especial per combatre les situacions d'emergència causades per la pobresa.
- 71.** Potenciar l'oficina municipal contra la pobresa energètica.
- 72.** Programar un protocol d'ajuda i suport als infants en domicilis afectats per la violència de gènere.
- 73.** Garantir la coordinació dels serveis socials per oferir assistència de qualitat als malalts en fase de cures pal·liatives.

74. Fer extensiu, tramitable i assequible el document de voluntats anticipades.

75. Suport municipal per a la cooperació i el desenvolupament, la solidaritat i la pau.

fessional i la privada, la renda mínima, l'assistència i el suport als infants, la protecció social, les prestacions per desocupació, les pensions o la inclusió de les persones amb discapacitat.

Els drets socials són, doncs, la garantia per proporcionar dignitat a les persones. Una ciutat que vulgui mantenir una vida col·lectiva els ha de garantir. Els drets socials contribueixen a integrar tothom en un projecte ciutadà

col·lectiu. En el cas de Girona, els drets socials han de ser també un mecanisme que mantingui un programa permanent per estimular el coneixement, la llibertat, la participació i la cooperació de tots els veïns i veïnes. Una ciutat es fa més forta i més gran quan un Ajuntament inclou tothom en la seva construcció.

La potència i la fortalesa d'una ciutat es mesura a partir de la capacitat que tingui per crear oportunitats i posar aquestes oportunitats a l'abast de tothom. Girona serà una ciutat avançada precisament per la seva potència per oferir els mateixos drets a totes les persones, per protegir les famílies vulnerables, per oferir oportunitats a les classes mitjanes i treballadores. Perquè una ciutat és l'aixopluc dels seus ciutadans i en aquesta protecció s'hi genera la confiança per emprendre un projecte de vida, per establir-hi un negoci o per implicar-se socialment en benefici dels nostres veïns i veïnes. Els pilars del desenvolupament són els drets socials que procuren satisfer les necessitats de la societat del present sense interferir en el desenvolupament de les generacions futures.

“Una ciutat és l'aixopluc dels seus ciutadans i en aquesta protecció es genera la confiança per viure-hi. Els drets socials contribueixen a integrar tothom en un projecte col·lectiu i en el cas de Girona han de ser també un mecanisme que estimuli de manera permanent el coneixement, la llibertat, la participació i la cooperació de tots els veïns i veïnes. Una ciutat es fa més forta i més gran quan un Ajuntament inclou tothom en la seva construcció.”

Les polítiques de seguretat són polítiques socials

Les polítiques de seguretat són polítiques socials. Tenen una relació directa amb la convivència i la policia té una funció democràtica sense la qual la convivència decau, la democràcia es debilita i, en conseqüència, la llibertat en queda afectada. Perquè aquestes funcions quedin garantides és necessari que la policia tingui els recursos necessaris per fer la feina que li ha estat encomanada i treballar coordinadament amb la resta de cossos i forces de seguretat per evitar situacions d'impunitat que alteren l'ordre social. Aquest ordre s'ha de garantir a partir de la informació sobre quines són les instruccions de convivència, la vigilància i el control en el compliment d'aquestes normes. En aquest context, transgredir la llei o les ordenances ha de comportar fer front a les conseqüències legals que això comporta, també en les situacions que afecten la convivència o la vida quotidiana.

Si una ciutat no té barris segurs i cohesionats, les condicions que estableixen la qualitat de vida es dissolen. En molts punts de la ciutat, sense distinció del barri, els ciutadans i ciutadanes de Girona troben a faltar la presència d'aquesta policia de proximitat. És una queixa que s'ha anat repetint durant els últims mesos i que repercuteix de manera negativa en les propietats de seguretat i de bona convivència dels gironins i les gironines quan es passegen pels carrers i places de la ciutat. Girona ha de ser una ciutat segura, agradable i tranquil·la, una ciutat al servei dels seus ciutadans que aporti recursos

- 76.** Dotar la policia municipal amb els recursos necessaris per fer la feina que li ha estat encomanada i treballar coordinadament amb la resta de cossos i forces de seguretat per evitar situacions d'impunitat que alteren l'ordre social.
- 77.** Resoldre la incorporació de la plantilla de la Policia Municipal en la valoració dels llocs de treball i revisar de manera justa les retribucions dels agents.
- 78.** Aportar els recursos públics necessaris perquè Girona sigui una ciutat segura, agradable i tranquil·la; una ciutat al servei dels seus ciutadans que actuï preventivament i que respongui amb responsabilitat i determinació per fer front a totes les situacions que debilitin la convivència i la seguretat.
- 79.** Establir mecanismes de comunicació periòdics entre la policia municipal amb el conjunt de la ciutadania, centres cívics, representants d'entitats, comerços i associacions per millorar la seguretat dels barris.
- 80.** Abordar amb determinació el fenomen de les ocupacions il·legals com un dels focus actuals de malestar i d'inseguretat als barris de les ciutats.

públics per aquest propòsit, que actuï preventivament per garantir la seguretat i que respongui amb responsabilitat i determinació per fer front a totes les situacions que debilitin la convivència i la seguretat.

El policia de barri ha de tenir com a punts de connexió amb la ciutadania efectivament els centres cívics, però també les entitats, els comerços i les associacions del barri. Establir mecanismes de comunicació periòdics amb el conjunt de la ciutadania els centres cívics i situar intervals en els què els representants d'entitats, comerços, associacions i la policia municipal es puguin escoltar els uns als altres contribueix a millorar la seguretat dels barris. En complement amb això, és necessari abordar també el fenomen de les ocupacions il·legals com un dels focus actuals de malestar i d'inseguretat als barris de les ciutats. Catalunya és la comunitat amb més ocupacions il·legals d'habitatges i és ben coneguda l'actuació delictiva de màfies que els ocupen per llogar-los i fer-ne negoci, aprofitant la necessitat de les persones i les famílies més vulnerables que, per circumstàncies econòmiques, han quedat exclosos del mercat d'habitatge. Les ocupacions que son producte de la delinqüència provoquen inseguretat i danys a les comunitats de veïns; i deterioren greument la convivència i el benestar.

Davant d'aquestes circumstàncies, és necessari reivindicar mesures més efectives contra les ocupacions il·legals i una major implicació de les administracions en la promoció d'habitatge públic i una entesa amb els grans tenidors per garantir la funció social de l'habitatge. És urgent requerir a les entitats bancàries, els fons immobiliaris i els grans tenidors particulars, que cedeixin als ajuntaments o a entitats sense ànim de lucre els habitatges buits que no hagin llogat o venut en un termini de tres mesos, a comptar des del requeriment que rebin per part de l'administració.

Hi ha accions d'aplicació immediata que ajudaran al compliment d'aquests objectius. Per exemple: que l'Ajuntament reforci la presència de patrulles a policia de barri per garantir el manteniment de la convivència i la seguretat; que es comprometi a incrementar la plantilla de la policia municipal amb el compromís d'incrementar 40 policies més durant els pròxims 5 anys; que establim mecanismes de comunicació periòdics entre la policia de barri i el conjunt de la ciutadania als centres cívics i una col·laboració periòdica amb les entitats, associacions dels barris, el comerç i les associacions de comerciants; instar el govern espanyol i els grups parlamentaris que encetin una reforma urgent de la normativa perquè la policia pugui desocupar immobles ocupats il·legalment; instar el Departament d'Interior de la Generalitat que elabori un Pla Especial de Seguretat contra les màfies que operen en l'àmbit de l'ocupació d'immobles; o reclamar a l'Estat una reforma urgent de la normativa per aclarir la tipificació dels delictes de violació de domicili i d'usurpació de la propietat.

Els guàrdies de barri patrullen preventivament. La seva feina està orientada a la proximitat i al contacte directe amb la ciutadania. L'agent de barri és qui rep habitualment les queixes del ciutadà, bé en el moment en què es produeix una trucada d'emergència, si està en el seu horari de servei, o bé quan la queixa arriba a

d'altres patrulles operatives o al Centre de Coordinació Policial (CECOP). Una altra via d'entrada de queixes, suggeriments i informació en general, utilitzada pel guàrdia de barri és la relació directa de treball i complementarietat amb els agents cívics. El policia de barri es converteix en una persona de confiança per als veïns i veïnes i contribueix de manera decisiva a la solució de problemes quotidians a l'espai urbà o als nuclis de convivència social; estimula els comportaments respectuosos al carrer i evita, a través de l'aplicació de solucions immediates, tant l'enquistament de situacions conflictives com els enfrontaments que se'n poden derivar. Són una figura cabdal per garantir que Girona sigui un espai de convivència arbitrat de manera raonada.

Creiem fermament en la figura del policia de barri perquè ha contribuït en l'exercici de les atribucions de prevenció, mediació i autoritat que li són pròpies i estan integrades al context de les facultats de la policia municipal en el procés de millora i consolidació de la seguretat als barris de Girona i, en conseqüència, a incrementar la qualitat de vida dels gironins i les gironines. I també ha contribuït de manera explícita en el compliment del criteri de tolerància zero davant de qualsevol comportament incívic, com són els desperfectes al mobiliari urbà, el dipòsit de brutícia als espais d'entrada de les comunitats de veïns o comportaments poc respectuosos al carrer.

- 81.** Reclamar al govern espanyol i els grups parlamentaris una reforma urgent de la normativa perquè la policia pugui desocupar immobles ocupats il·legalment i una reforma de la normativa per aclarir la tipificació dels delictes de violació de domicili i d'usurpació de la propietat.
- 82.** Aplicar mesures més efectives contra les ocupacions il·legals i una major implicació de les administracions en la promoció d'habitatge públic.
- 83.** Arribar a un acord amb els grans tenidors per garantir la funció social de l'habitatge.
- 84.** Requerir a les entitats bancàries, els fons immobiliaris i els grans tenidors particulars, que cedeixin a l'Ajuntament o a les entitats sense ànim de lucre els habitatges buits que no hagin llogat o venut en un termini de tres mesos, a comptar des del requeriment que rebin per part de l'administració.
- 85.** Reforçar la presència de patrulles a policia de barri per garantir el manteniment de la convivència i la seguretat.
- 86.** Incrementar la plantilla de la policia municipal amb el compromís d'incorporar 40 policies més durant els pròxims 5 anys.

87. Instar el Departament d'Interior de la Generalitat que elabori un Pla Especial de Seguretat contra les màfies que operen en l'àmbit de l'ocupació d'immobles.

88. Abordar la construcció de la comissaria de Santa Eugènia en un edifici nou perquè compleixi tots els requisits que calen per a la seva funció.

La comissaria de Santa Eugènia hauria de servir també per establir una base per als agents de bari. El cas de la gestió de Junts és un exemple del desgavell i la mediocritat que ha dominat tota l'acció de govern. La compra de la masia de Can Burrassó en representa un exemple palpable. L'alcaldeessa es va encaparrar a fer-hi la comissaria, i van difondre l'operació de compra d'aquesta casa com una acció de gran calat que al final va acabar sent un fiasco. Com que no complia per fer-hi la comissaria el govern la va haver

d'enderrocar i avui només se'n conserva façana. Al final aquesta operació va quedar com un disbarat que determina de quina manera no s'han de fer les coses. El lloc no era l'indicat i l'Ajuntament es va dinamitar la seva pròpia capacitat de rectificar. I aquesta absència de reacció va acabar derivant en la destrucció d'una part del patrimoni del barri per acabar no fent res. La comissaria ha de ser un edifici modern, ubicat en un altre lloc, amb les condicions necessàries i de nova planta perquè compleixi tots els requisits que calen perquè compleixi la seva funció. Les coses o es fan ben fetes o val més no fer-les, sobretot si estan en mans de qui no té capacitat per assumir-les.

La policia municipal de Girona ha fet prou mèrits per sentir-se retribuïda com es correspon amb la tasca que fa a la ciutat en benefici de la seguretat i, en conseqüència, de les condicions i la qualitat de vida dels gironins i les gironines. El govern de l'Ajuntament ha de correspondre al paper estratègic de la policia municipal integrant el cos en la valoració dels llocs de treball, de manera que els agents del cos tinguin la possibilitat d'accedir a la categoria que han aconseguit per mèrits. Girona ha canviat, la ciutat ha crescut però la plantilla de la policia, no. Les coses no s'han fet bé i en tenim la prova amb la posició del cos, que ha arribat a un límit i ha pres una determinació sense renunciar a les seves obligacions. Girona no pot ser la capital catalana que pitjor tracta la seva policia. Per com funciona Girona, per la seva pròpia vida i la presència sistemàtica de visitants ja s'hauria d'haver plantejat un increment de la plantilla tant pel control de la seguretat quotidiana com per les situacions de conflicte.

El civisme i la mediació dels conflictes

Hi ha massa persones a Girona que han de demanar assistència perquè l'Ajuntament els ajudi a fer respectar els seus drets. És un mal símptoma de com està la ciutat. Els problemes de seguretat preocupen els veïns i veïnes i al darrera de la falta de seguretat hi apareixen associats altres problemes com l'incivisme, les fresses, la brutícia o la falta de respecte per l'espai públic. L'Ajuntament de Girona hauria de tenir un servei municipal de resolució, mediació i solució de conflictes per assegurar que qualsevol persona tingui garantit el dret de viure amb tranquil·litat i amb seguretat. A moltes ciutats de Catalunya hi ha en funcionament serveis municipals gratuïts per ordenar i canalitzar les peticions per actuar en defensa dels drets de la ciutadania. Les situacions com ara robatoris, baralles al carrer, agressions verbals, el malviure per sorolls o els abocaments de brossa a la via pública, tenen una arrel comuna: la manca d'actituds bàsiques de respecte entre la ciutadania.

Si ens fixem en Europa, el civisme s'afronta de maneres diverses per com estan condicionades amb el propi caràcter, l'evolució de la societat i els hàbits adquirits per les comunitats.

Així, per exemple al regne Unit es fa èmfasi en la creació d'espais per a la vida pública i en la protecció de la diversitat local; i l'administració procura afavorir l'accés dels ciutadans a les aptituds necessàries per prendre part en la societat. Una característica definitòria d'aquests programes és que la responsabilitat recau a les àrees de seguretat.

- 89.** Activar el Servei Municipal de Resolució, Mediació i Solució de conflictes per assegurar que qualsevol persona tingui garantit el dret de viure amb tranquil·litat i amb seguretat i que aquest servei estigui a ple rendiment abans d'un any.
- 90.** Obrir un sistema d'atenció a partir de la qual els ciutadans i ciutadanes tinguin un accés fàcil per traslladar les seves queixes i trobar-hi solucions.
- 91.** Garantir solucions practiques, efectives i ràpides a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets.
- 92.** Presentar la mediació com l'opció prioritària per trobar solucions que s'allunyin de la lògica dels processos que estableixen guanyadors i perdedors, que actuïn pel principi d'afavorir el diàleg entre les parts i la participació de les opinions confrontades.
- 93.** Organitzar el servei de mediació de manera que s'hi pugui accedir a través d'internet, per telèfon o presencialment.

Disposar un equip de persones
- 94.** qualificades professionalment amb capacitat per avaluar les sol·licituds que rebí i derivar-les al servei municipal que correspongui.

A França es planteja un termòmetre que regula el nivell de compliment de les actituds bàsiques de respecte i convivència vinculades a la implicació ciutadana en la democràcia i Alemanya, un país en el qual hi ha un elevadíssim grau de responsabilitat ciutadana, els Ajuntaments tenen una gran autonomia per aplicar polítiques en aquest sentit. I a Bèlgica -on es veu més clarament la relació entre l'estil de polítiques promotores de civisme i la ideologia dels partits que governen els municipis de manera que es pot dir que existeix un civisme liberal i un altre de republicà- en alguns casos, com ara a Séraing, les autoritats locals parlen directament de dos tipus de civisme: un de gran i un de petit, o bé un de més teòric i un altre de més pràctic. El civisme gran es relaciona amb els drets i deures del ciutadà pel que fa a la política, a la democràcia; mentre que el petit o quotidià parla dels drets i deures en el context de la convivència municipal.

A Catalunya, a Girona, tenim molt interioritzat que tots els ciutadans han de tenir garantits els seus drets al mateix temps que han d'assumir els seus deures. La mediació dels conflictes sol tenir present aquesta norma, però els problemes derivats de la convivència poden requerir la intervenció policial. A l'Ajuntament de Girona ens cal obrir urgentment una porta a partir de la qual els ciutadans i ciutadanes tinguin un accés fàcil per traslladar les seves queixes i trobar-hi solucions. Hem d'admetre que la nostra és una ciutat amb problemes reals en aquest sentit i amb denúncies vinculades a la seguretat que venen de carrers molt determinats. D'altres que tenen relació amb conductes incíviques que fan molt difícil la vida en algunes zones de la ciutat i, en altres, algunes conductes inadmissibles que vulneren les normes elementals de convivència i causen un malestar profund als veïns. Això fa que s'estigui perdent l'harmonia en escales de veïns que fins fa poc reunien totes les condicions per a la vida comuna i personal. Les denúncies son constants. Hi ha un problema. Girona no se'l pot permetre i per corregir aquesta tendència és necessari activar un servei que doni solucions urgents i efectives a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets i que, a la vegada, ofereixi un escenari de mediació de conflictes. Aquest és un servei que serà efectiu si té accés a la informació per conèixer de primera mà els problemes reals de la ciutadania, fer-ne el seguiment i derivar-ne la resolució a partir d'una sèrie de criteris de mediació o d'actuació municipal directe que estigui d'acord amb la normativa i que s'adapti a cada cas. Allà on sigui possible, la mediació s'ha de presentar com l'opció prioritària que permeti trobar solucions que s'allunyin de la lògica dels processos que estableixen guanyadors i perdedors, que actuïn pel principi de resoldre els conflictes de manera satisfactòria a les dues parts afavorint el diàleg i la participació de les opinions confrontades. La mediació, doncs, ofereix un espai de trobada per al diàleg entre persones o col·lectius en els límits de la legalitat. Tot allò que s'escapi d'aquest perímetre i porti incorporades actuacions al marge de la llei o de vulneració de drets s'hauran de respondre a través dels departaments municipals que correspongui.

A Girona hi ha hagut un procés de mediació pública, lligada a la Policia Municipal i a les escoles per erradicar l'assetjament escolar. Malgrat els pocs recursos i la qualitat del servei, es va fer una bona feina, però malauradament el servei està desballestat i pràcticament fora d'ús. El servei de mediació i solució de problemes per als veïns i veïnes de Girona que proposem té el primer objectiu de no permetre cap acció que atempti contra la qualitat de vida i la bona convivència. En té un altre que és resoldre els conflictes a través de la mediació allà on es produeixen desacords veïnals, familiars, comercials o escolars.

En síntesi, la creació d'un Servei Municipal de Resolució Mediació i Solució de problemes veïnals és una prioritat absoluta. I aquest ha de ser un servei organitzat de manera que s'hi pugui accedir a través d'internet, per telèfon o de manera presencial; que disposi d'un equip de persones qualificades professionalment amb capacitat per avaluar les sol·licituds que rebí i derivar-les al servei que correspongui. De cares enfora el servei de mediació ha de tenir la capacitat d'intervenir en benefici de les persones que el sol·licitin i, al mateix temps, actuar a les zones especialment complicades a través de la presència d'agents mediadors que coneguin de primera mà els conflictes latents de la zona, el barri o el carrer que convingui. No podem trigar més d'un any per activar aquest servei i l'haurem de completar amb una campanya d'informació per donar-lo a conèixer a la ciutadania.

“La creació d'un Servei Municipal de Resolució Mediació i Solució de problemes veïnals és prioritari per assegurar el dret de viure amb tranquil·litat. Girona té un problema que no es pot permetre i és necessari activar aquest servei per donar solucions urgents i efectives a les persones que pateixen agressions en contra dels seus drets. La mediació ofereix un espai de trobada per al diàleg entre persones o col·lectius en els límits de la legalitat. Tot allò que porti incorporades actuacions al marge de la llei s'hauran de respondre a través dels departaments municipals que correspongui. ”

Carla Aguilera,
Número 7. Medi Ambient.
#estimarGi

Esport, un punt de partida per a la cohesió social

L'esport és una activitat que elimina la distància social i fomenta la integració de les persones en un espai comú. Serà una de les apostes estratègiques del programa socialista a Girona. Des d'aquest punt de vista, l'esport representa un procés per equilibrar la ciutat. Per posar un exemple: avui una de les zones deficitàries de Girona quant a infraestructures esportives és l'esquerra del Ter, perquè el seu pavelló de referència és Fontajau, i s'hi troben a faltar espais de pràctica quotidiana de l'esport, és a dir, espais en els que l'exercici físic esdevingui un espai de relació social. Per això, ens hem compromès a construir el pavelló de l'esquerra del Ter. A Girona hi ha alguns equipaments esportius que són molt utilitzats i s'està pagant les conseqüències de no haver-ne fet cap a l'última dècada. Això fa molt necessari donar un nou impuls a la xarxa d'equipaments esportius municipals.

A Girona, hi ha el Consell Municipal d'Esports, un òrgan consultiu i d'assessorament al govern de la ciutat per estimular i canalitzar la participació de la ciutadania i de les seves entitats i associacions en la gestió dels afers relatius a l'àmbit de l'esport. En formen part més de trenta entitats i associacions esportives de la ciutat representatives de tots els àmbits de l'esport amateur, professional, de l'esport per a persones discapacitades i els centres escolars de la ciutat. El ciclisme no hi és representat perquè, malgrat que és un sector de la indústria i el comerç en alça a la ciutat, la relació amb l'Ajuntament és gairebé nul·la. Però del ciclisme i de la dificultat

- 95.** Apostar de manera definitiva per l'esport d'elit a la ciutat de Girona. Ampliar el mapa d'equipaments i espais esportius de la ciutat per fomentar l'exercici físic com un mecanisme de relació social i de salut.
- 96.** Construir un pavelló a l'esquerra del Ter.
- 97.** Promoure els hàbits saludables adaptats a cada grup d'edat.
- 98.** Donar un nou impuls a la xarxa d'equipaments esportius municipals.
- 99.** Respectar el paper del Consell Municipal d'Esports com a canal per estimular i canalitzar la participació de la ciutadania, les entitats i les associacions en la gestió dels afers relatius a l'àmbit de l'esport.
- 100.** Elaborar un pla d'aprofitament de les pistes i els espais polivalents per millorar la relació entre l'esport de base i l'esport d'elit i que aquesta relació funcioni com a estímul per a les etapes de formació.
- 101.** Fomentar els espais esportius com a escenaris de treball a favor del civisme, el respecte i l'educació, de convivència entre gèneres i de tolerància entre cultures.

de trobar interlocutors per establir una relació amb aquest sector a Girona en parlarem més endavant perquè mereix un capítol a part.

Seguint el fil de la xarxa d'instal·lacions es pot dir que és un fet constatat que Girona té un dèficit. La realitat és definitiva: a hores d'ara a Girona hi ha 10.000 llicències de bàsquet i dotze clubs inscrits a la federació catalana; és un esport de llarga tradició i amb un èxit social indiscutible. Però és precisament aquest èxit el que fa que faltin hores per encabir l'activitat de tots els equips, que tenen un problema afegit en la incorporació de monitors i entrenadors. Avui dos equips professionals -l'UNI Girona femení, que competeix a la Liga Femenina Endesa i a l'Euroleague Women; i el CB Girona, que ho fa a l'ACB- comparteixen instal·lació amb 16 clubs més.

La construcció de nous equipaments és un propòsit que cal afrontar, però no es pot afrontar el plantejament d'aquest projecte sense un pla per aprofitar millor les pistes i els espais polivalents que ja tenim a la ciutat. Aquesta acció té una relació directa amb la qual s'ha d'establir entre l'esport d'elit i el de base.

Si els equips que competeixen a les lligues professionals signifiquen un punt de referència i, per tant, un estímul per la promoció de l'esport de base, és coherent que les instal·lacions per a la pràctica de l'esport en les etapes de formació tinguin la dignitat, i les condicions necessàries, per evitar que la distància entre aquests dos sectors relacionats entre si es faci excessiva i que, en canvi, hi pugui haver vincles de bona coordinació.

Esport, un punt de partida per a la cohesió social

Reduir la distància entre els dos pols de l'esport té un punt de partida indispensable en la igualtat d'oportunitats. Els clubs esportius tenen avui una dinàmica econòmica complexa que fa obligatori el cobrament de quotes a les escoles de formació. En aquest context, si ha de ser possible estendre d'una manera massiva l'accés dels nens i nenes a l'esport i afavorir el seu desenvolupament, s'haurà d'establir un sistema de beques i ajudes perquè els clubs les puguin ca-

nalitzar cap a les famílies que ho necessiten i universalitzar aquest benefici per la salut en la mesura que sigui possible.

Al marge de l'estadi de Montilivi, la xarxa d'instal·lacions municipals de Girona inclou sis camps de futbol en sis barris: Can Gibert, Fontajau, Germans Sàbat, el Pont Major, Torres de Palau i Vila-roja. Aquest any els camps de futbol de Girona han canviat la gespa artificial, però d'altres instal·lacions i equipaments del futbol de Girona han envellit i necessiten una intervenció per posar-los al dia. La modernització d'aquests equipaments s'ha d'integrar en un pla estratègic que equilibri la xarxa pública d'instal·lacions amb el propòsit de garantir el compliment de l'aposta de la qual parlàvem al començament d'aquest capítol i que ha de crear un equilibri entre la promoció de la ciutat a través de l'esport i el sentit de l'exercici físic com a punt de trobada ciutadana.

La nostra societat ha de fomentar que les persones, al marge del sexe, el gènere, l'origen, l'ètnia o la capacitat econòmica, tinguin els mateixos drets en l'espai públic i el privat. Ho hem de fer perquè, malauradament, han crescut els discursos d'odi i de discriminació per raó del sexe, el gènere o l'origen. L'esport uneix persones diferents amb un propòsit comú; serveix per expandir els valors de concòrdia i afavorir que aquests valors contradiguin la pressió de les actituds intolerants que, malauradament, també habiten en l'entorn de l'esport. L'esforç ha de ser constant.

El 19 de febrer s'ha reconegut com el Dia Internacional contra l'LGTBIfòbia a l'esport. Als entorns esportius, tant homes com dones pateixen discriminacions que són el reflex dels estereotips socials pejoratius que persisteixen. La conseqüència és un creixement de les agressions verbals i la violència física al recull de dades que publica l'Observatori contra l'homofòbia. Un 62,9% d'aquestes agressions es produeix en espais públics (inclosos els equipaments esportius). Les persones han de poder practicar esport a Girona sense patir agressions.

Girona és una ciutat de cultures que comparteixen drets i deures entre els quals hi ha el respecte a la diversitat que defineix els sers humans.

102. Tenir un sistema de beques que garanteixi la igualtat d'oportunitats i d'accés a la pràctica de l'esport.

103. Firmar un gran acord de ciutat amb les institucions, els clubs esportius i les entitats per construir un entorn de civisme, respecte i educació vinculat a l'esport en el qual es posi èmfasi sobre la lluita contra la discriminació i l'erradicació de l'homofòbia en l'àmbit esportiu.

De l'informe de SOS Racisme, "InVisibles. L'estat del racisme a Catalunya" (2021) se'n des-prèn que a Catalunya encara és necessari insistir en el respecte mutu, la bona convivència i l'educació entre persones. L'esport, que és un espai en el qual es troben persones que no es coneixen i que entraran en contacte per la dinàmica pròpia d'aquesta activitat, és un entorn adequat i pertinent per treballar el civisme, el respecte i l'educació. Girona ha de ser un model en aquesta dinàmica. Ho tenim tot per ser-ho.

La implicació de les institucions, i per tant de l'Ajuntament, és cabdal per la transmissió d'aquests valors. L'Ajuntament no pot actuar sol: ho ha de fer amb la complicitat de la resta de les administracions, institucions ciutadanes, federacions i clubs esportius. Ens ha d'unir la certesa que les llibertats s'han de correspondre amb la defensa dels valors fonamentals que hem anat aconseguint i que ens defineixen com a societat com són la llibertat de culte, la llibertat de manifestació, la llibertat de moviment i la llibertat sexual.

Haurem d'arribar a un gran acord de ciutat amb les institucions, els clubs esportius i les entitats per construir conjuntament un entorn de civisme, respecte i educació vinculat a l'esport. I que en aquest entorn hi sobrevoli la lluita contra la discriminació i l'erradicació de l'homofòbia en l'àmbit esportiu. Promoure la diversitat de gènere i combinar-ho amb la diversitat cultural serà un repte majúscul per desterrar qualsevol expressió contrària a aquests valors.

